

РЕШЕНИЕ

№ 23566

гр. София, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 11.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3831** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Г., гражданка на Република А., [дата на раждане], действаща чрез своите законни представители Л. А. и А. О. Г., подадена чрез адв. С. К., срещу Отказ № 537700-536 от 23.02.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, издаден от директора на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – С. З..

Жалбоподателката оспорва отказа като незаконосъобразен. Поддържа, че същият е постановен при непълнота на доказателствата, необоснованост, нарушение на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Излага, че след постановяване на отказа тя и нейните родители са били задължени да напуснат територията на Република България. С молба от 08.05.2026 г. представя копие от разрешение за продължително пребиваване на В. Г. и поддържа, че от съдържанието на отказа не става ясно за кое лице е издаден същият, тъй като посоченият в него личен номер на чужденец не съответства на този, отразен в представеното разрешение за пребиваване.

Прави искане съдът да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен и да присъди направените по делото разноски.

Ответникът – директорът на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. З. не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

На 29.01.2026 г. В. Г. (G. V.), гражданка на Република А., [дата на раждане] , действаща чрез своите родители и законни представители Л. А. и А. О. Г., е подала заявление вх. № 537700-286 за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ – като член на семейство на български гражданин.

Към заявлението са представени всички изискуеми документи по чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, чл. 14, ал. 1 и чл. 29, ал. 1, т. 1 ППЗЧРБ - копие от национален паспорт на заявителката, удостоверение за раждане с превод на български език, копие от разрешение за продължително пребиваване, декларация от Г. Л. Г. за осигурени жилище, средства за издръжка и здравно осигуряване, удостоверение за деклариран данни от [община] баня, медицинска застраховка и нотариално заверено съгласие от А. О. Г. от 31.01.2025 г. детето В. Г. да пребивава в Република България заедно със своята майка Л. А..

На 11.02.2026 г. ТД „Национална сигурност“ – С. З. е изготвила становище, постъпило в ОДМВР – С. З. с вх. № 537700-422/12.02.2026 г. В становището е посочено, че при извършените проверки е установено, че Л. А. не пребивава на заявения адрес в [населено място], [община] баня. Отражено е, че при извършените справки са установени множество влизания и излизания на Л. А. от страната, като периодите на пребиваването ѝ в Република България съвпадат с периодите на административни производства по предоставяне и продължаване на пребиваването ѝ. Посочено е също, че не е установено Л. А. и детето В. Г. да пребивават на посочения адрес, както и че не е извършена адресна регистрация на детето в кметството на [населено място]. В становището са изложени и данни, че по сведения от жители на [населено място] А. и детето не пребивават на заявения адрес, както и че са налице съмнения относно действителното осъществяване на семейна общност. Посочено е още, че според придобитата информация гражданският брак е фиктивен и финансово мотивиран.

По преписката са приложени справки за пътуване на Л. А. и В. Г., съдържащи данни за многократни влизания и излизания от Република България.

На 23.02.2026 г. началник група „Миграция“ при ОДМВР – С. З. е изготвил предложение рег. № 5377р-524 за постановяване на отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на В. Г.. В предложението са възпроизведени констатациите, съдържащи се в становището на ТД „Национална сигурност“ – С. З. и приложените справки.

На същата дата директорът на ОДМВР – С. З. е постановил отказ № 537700-536 за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на В. Г., гражданка на Република А.. В отказа е посочено, че същият се издава въз основа на предложението на началник група „Миграция“ и становище с вх. № 537700-422/12.02.2026 г. на ТД „Национална сигурност“ – С. З.. На основание чл. 69, ал. 1 ППЗЧРБ е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната.

В хода на съдебното производство по делото е постъпило писмо от Дирекция „Социално подпомагане“ – К., с което съдът е уведомен, че след извършени проверки и проведени телефонни разговори не е било възможно да бъде установено местонахождението на детето и неговото семейство, поради което не е могъл да бъде изготвен социален доклад.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, в законоустановения срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ № 537700-536/23.02.2026 г. е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ разрешенията за продължително пребиваване, съответно отказите за

предоставянето им, се издават от директора на Дирекция „Миграция“ или от директорите на Областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, съобразно предоставената им от закона компетентност. В случая процесният отказ е издаден от директора на ОДМВР – С. 3., поради което е издаден от материално, териториално и функционално компетентен орган.

Актът е в изискуемата писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му. Неоснователни са доводите на жалбоподателката за липса на мотиви. В оспорения отказ изрично е посочено, че същият се издава въз основа на предложение на началник група „Миграция“ при ОДМВР – С. 3. от 23.02.2026 г., както и въз основа на становище рег. № 537700-422/12.02.2026 г. на ТД „Национална сигурност“ – С. 3.. Съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС мотивите на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка, когато същите са послужили при формиране волята на административния орган. В случая фактическите основания за постановяване на отказа се съдържат както в самия административен акт, така и в предложението на група „Миграция“, становището на ТД „Национална сигурност“ – С. 3., справките за пътуванията и останалите материали по преписката, поради което изискването за мотивираност е спазено.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В хода на административното производство са извършени проверки относно заявените от лицата обстоятелства, включително относно реалното пребиваване на посочения адрес, извършени са справки за преминаванията през държавната граница и е изискано становище от ТД „Национална сигурност“ – С. 3.. Съдът приема, че органът не се е ограничил до формална проверка на представените документи, а е извършил проверка относно действителното наличие на предпоставките за предоставяне право на продължително пребиваване, включително относно реалното съвместно пребиваване и фактическото положение на семейството.

Спорът между страните е относно наличието на материалноправните предпоставки за предоставяне право на продължително пребиваване на жалбоподателката на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ като член на семейство на български гражданин.

Съгласно чл. 2, ал. 6 ЗЧРБ членове на семейството на български гражданин по смисъла на закона са лицата, които живеят с него в едно домакинство и попадат в изрично посочените в разпоредбата категории, включително съпруг и низходящи, включително когато са низходящи само на съпруга, които не са навършили двадесет и една години и не са сключили брак. Следователно за предоставяне право на пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ е необходимо не само формално позоваване на семейноправна връзка, но и установяване на изискуемото от закона обстоятелство лицето да живее в едно домакинство с българския гражданин. Целта на уредбата е предоставяне право на пребиваване при реално съществуваща семейна и домакинска връзка, а не единствено при формално наличие на документи, адрес или декларация за осигурено жилище. Представянето на документи, удостоверяващи формална семейноправна връзка, адрес или осигурено жилище, не освобождава административния орган от задължението да провери дали заявените обстоятелства съответстват на действителното фактическо положение, включително дали е налице реално пребиваване и живеене в едно домакинство по смисъла на чл. 2, ал. 6 ЗЧРБ.

От събраните по делото доказателства съдът приема, че административният орган правилно е достигнал до извод, че в случая не се установява реално и трайно пребиваване на жалбоподателката и нейното семейство на територията на Република България, нито реално осъществяване на семейна общност в обема и съдържанието, заявени в производството по предоставяне право на продължително пребиваване.

От становището на ТД „Национална сигурност“ – С. 3. се установява, че при извършените

проверки е констатирано, че Л. А. и детето В. Г. не пребивават на заявения адрес в [населено място], [община] баня. Събраните данни от извършените проверки и проведените разговори с жители на селото сочат, че лицата реално не живеят на посочения адрес. Тези констатации се подкрепят и от представените по делото справки за пътуванията на Л. А. и В. Г., от които се установяват многократни влизания и излизания от Република България, както и продължителни периоди на пребиваване извън страната. От събраните данни се установява, че пребиваването на лицата на територията на Република България е епизодично и краткотрайно, като съвпада с периодите на административни производства по предоставяне или продължаване на пребиваването им. Съдът приема, че тези данни не следва да се преценяват изолирано, а в съвкупност с останалите доказателства по преписката – липсата на установено реално пребиваване на заявения адрес, данните от становището на ТД „Национална сигурност“ – С. 3. и предложението на група „Миграция“. В тази съвкупност доказателствата обосновават извода на административния орган, че не е налице реално и трайно установяване на жалбоподателката и нейното семейство на територията на Република България.

Съдът съобразява и обстоятелството, че по отношение на майката Л. А. също е постановен отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Видно от мотивите на оспорения акт административният орган е приел, че правото на пребиваване на малолетната жалбоподателка е обусловено от наличието на законови предпоставки за пребиваване на нейния родител, с когото пребивава на територията на страната. При положение че по отношение на майката е прието, че такива предпоставки не са налице, това обстоятелство правилно е било отчетено от органа при преценката на заявлението на детето, наред с останалите установени по преписката факти.

При така установените факти съдът приема, че административният орган е достигнал до правилен и обоснован извод за липса на материалноправните предпоставки за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ. Изводът не се основава единствено на становището на ТД „Национална сигурност“ – С. 3., а на съвкупната преценка на всички събрани по преписката данни – представените документи, справките за пътувания, проверките относно заявения адрес, предложението на група „Миграция“ и последващата невъзможност да бъде установено местонахождението на детето и неговото семейство. Жалбоподателката не ангажира доказателства, които да опровергават тези фактически констатации.

Неоснователно е и възражението относно посочения в отказа личен номер на чужденец. От съдържанието на оспорения административен акт и цялата административна преписка безспорно се установява, че адресат на отказа е именно В. Г., поради което евентуално несъответствие в част от индивидуализиращите данни не представлява съществено нарушение, довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя или до неяснота относно предмета на административния акт.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК административният орган носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт. В случая ответникът е ангажирал достатъчно доказателства относно извършените проверки, данните за пътуванията, липсата на реално пребиваване на заявения адрес и фактическото положение на семейството, като тези доказателства не са били опровергани в хода на съдебното производство.

При така установените факти съдът приема, че оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона, поради което

жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. (G. V.), гражданка на Република А., [дата на раждане] , действаща чрез своите законни представители Л. А. и А. О. Г., подадена чрез адв. С. К., срещу Отказ № 537700-536 от 23.02.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, издаден от директора на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. З..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: